

יאיר ניצני מרים גבה

טיול לארץ התווים

התו הירוק זרק אותי לשלל הרפתקאות. באחת מהן הפכתי לאדם הראשון בהיסטוריה שקיבל רק את החיסון השני

אותה עלינו, בטון ששמור למחבקי עצים מקומונה נר דיסטית בערבה.

הבטחתי לגברת הראשונה שאין מה לדאוג, ושסדר את העניין. למחרת בבוקר נכנסתי לסופר השכונתי לקנות כמה דברים. בהתחלה הכל נראה רגיל, אלא שהשבילים שברוך כלל פקוקים ועמוסים, כמו אזור החלב, המלפפונים והאטליז, התפנו במהירות כשהתקרבת אליהם. כשנעמדתי בתור לקופה, אנשים פינו לי אותו ועברו לתור אחר, תוך שהם מהדקים את המסיכה על הפנים.

בהמשך היום נשלח אלי ווטסאפ ממספר לא מוזהה, שבו מפורטות עשר הטענות הכוזבות הנפוצות ביותר ברשת בישראל בנוגע למגיפה ולחיסונים, כולל זה שג'ף בוס משתיל לנו ברקוד בכתף, כדי שבעתיד יוכלו למכור כל אחד מאיתנו באמזון בתור בובת מיץ. הבנתי שמישהו מנסה לשכנע אותי שהכל פייק ניוו. עניתי לו במשפט קצר: "אני מחוסן – התו הירוק בדרך", והוא ענה לי בגיף של פרופ' יורם לס קורץ.

אחר הצהריים, אחד מההורים של תורנות ההסעות של הילדה צלצל אלי ואמר שלמרות שתורי, הוא ייקח את הבנות להתעמלות, וגם יחזיר. הבנתי מייד שהוא מפחד שאדביק לו את הילדה, אבל לא אמרתי כלום. התחלתי לחשוב שאולי כדאי לי דווקא לטפח את תדמית הלא מחוסן, שהרי אין חיסונים – אין סיג'ורים.

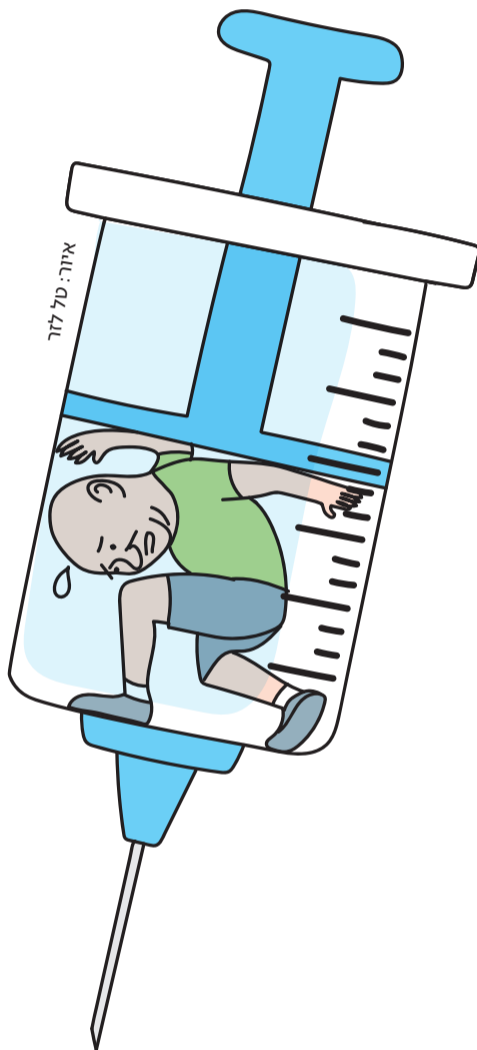
במקביל, בווטסאפ שלי הצטברו כל מיני הודעות מחזיקות של מכישי קורונה, ומישהו אפילו ביקש לדעת איך מתייגים אותי, כי הרב אשרוב רוצה להודות לי על התמיכה ולתייג אותי בסרטון תודה שהוא מצלם עלי.

עד שבקופת החולים יואילו בטובם להעביר את הרמזור שלי מאדום לירוק, למדתי כפתרון זמני את מספר תעודת הזהות של בתי, כך שבעזרת הצגת התו הירוק שלה בנייה, נתנו לי להיכנס לכל מקום. אלא שאז התרחשה שורה של אירועים מוזרים. בצהריים הילדה חזרה מבית הספר ואמרה שלא אפשרו לה להיכנס במתכונת בהיסטוריה, כי על פי הרישומים שלהם, יש לה תעודת גרות עוד משנת 1976. הציונים אמנם לא משהו להתפאר בו, אבל היא משוחררת מהבחינה. הבטחתי לה לברוק עם המחנכת. בינתיים קיבלתי שורה של הזמנות מטיקטוק לבצע את "אתגר הנוטלה", שלטענתם כל חבריי כבר ביצעו ברשת, וגם סרטונים של מרגי ושל אריאנה גרנדה. זה נהיה מוזר יותר כשקור פת החולים הזמינה אותי להתחסן מפני נגיף הפפילומה. בהמשך, התקשרו מהצבא כדי לוודא שאני מגיע ללשכת הגיוס למבדקים של צו ראשון.

בערב, כשנסעתי עם הבת במכונית, עצרה אותי ניידת משטרה לביקורת שגרתית. השוטר בדק את הרישומים ואמר שעל פי הרישומים שלו, אין לי רישיון, ורק בעוד חודש אני ניגש בפעם הראשונה לתיאוריה. לעומת זאת, הוא טען שבתי התחסנה לקורונה שלוש פעמים. למחרת היא גם קיבלה כדוראי טפסים לרישום כאורח ותיק ומינוי לשלישי בשלייקס.

ואז צלצלו מהקופה לעדכן שנמצא החיסון האכזר. "קצת סבלנות וזה מסתדר", אמרה לי הפקידה. הסברתי לה שחשוב שישדירו את העניין לפני שלא יישארו לי חברים וש-בתי תעבור לדירוג מוגן. ביקשתי להשאיר אותי כמה דקות בהמתנה, כי השיר יפה ואני מתגעגע, למרות שבהתאם לגילי כרגע, אני מעדיף קטעים של סטפן ואלה לי.

ya'ir@israelhayom.co.il

כמו רוב בני גילי, קפצתי על ההזדמנות הראשונה שניתנה לי ורצתי להתחסן. התמונות של מאושפזים מא-חורי זכוכית לא עשו לי חשק להצטרף, והמחשבה שאת מילותי האחרונות אלחש לאוזנו של אח עם קסדה וחליפת צ'רנוביל עשתה את שלה.

את התור קבעתי בעזרת האפליקציה של הקופה, ולמרות שהיא שלחה אותי השכם בבוקר לאיזה קניון מרוחק ולא ממש אטרקטיבי בפתח תקווה, שכל חנויותיו היו סגורות (ונראה שגם כשהן פתוחות לא מדובר בלהיט) – לא הת-פנקתי ונסעתי.

אדם אינו מודע לגילו, וקצת כמו בפגישות מחזור, שבהן בני כיתתך נראים לך הרבה יותר זקנים ממך, גם בתור לחיסון כולם נראו לי מבוגרים ממני בהרבה. עמדנו בתור, שמרנו על מרחק ועל אופטימיות, ואחרי כמה בדיחות דביליות ששיגרת לי לעבר בחור נחמד במדי צבא קיבלתי זריקה. דאגתי לצלם את עצמי כאילו מדובר ברגע היסטורי שבעוד 50 שנה יחליף את תמונת דגל הדיו, וקבעתי את החיסון הנוסף לעוד שבועיים.

גם "המזרק מת מצחוק 2" התרחש בקניון המנומנם והע-זוב, וגם אותו צילמתי. אחרי שיצאתי משם הרגשתי מוגן וחסיין מכל נגיף ומגיפה, כולל דב, שחין ומכת בכורות. כמה ימים אחרי שהמדינה נפתחה בחזרה, הוזמנתי להופיע באיזה אירוע. בהוראות המפיקים נכתב שעלי לה-גיע עם תו ירוק. בדקתי את הפרוצדורה והבנתי שהאישור מחכה לי באפליקציית הקופה. אלא ששם נכתב במפורש: "לא התקבלה עבודה תעודת מתחסן ממשרד הבריאות".

בטוח בעצמי ובהתחסנותי אצתי להוריד את אפלי-קציית רמזור, כדי לאגף את אפליקציית הקופה מימין, אבל גם שם נעניתי בשלילה, ולא הספקתי להשיג את האישור בזמן. לאירווע שבו הייתי אמור להופיע הצלחתי להתפלח, אבל ידעתי שלא לעולם חוסן וחיסון. צלצלתי לקופה, המתנתי על הקו לאורך תקופה מכובדת של 40 דקות, עד ששיר ההמתנה נכנס לי טוביטוב לראש ויכולתי לשיר אותו במהופך.

בסוף ענתה לי מישקי, שהסבירה שהחיסון הראשון שלי לא מופיע אצלם במחשב, מה שהופך אותי כנראה לאדם הראשון בהיסטוריה שקיבל רק את החיסון השני. נראה שהיא האמינה לי שחוסנתי פעמיים, אבל בכל זאת לא הצליחה למצוא תיעוד לעניין, ותהיתי אם המחסן טעה ברישום בגלל מבוך בדיחות הקרש שהמטרת לעברו, בסגנון "אולי תחסן אותי בעמידה, קשה לי לשבת כי צמח לי זנב".

הפקידה ניסתה לשאול אותי שאלות מנחות כמו באיזה תאריך התחסנת, מה היה שמו של המחסן, ואם יש לי הוכחה שאכן ביקרתי שם. אמרתי לה שאם אחפש בזרוע, אולי אוכל למצוא ולצלם לה שני חורים, אבל בינתיים אני יכול לשלוח לה את שתי התמונות שלי מתחסן. כשנכנסתי לתמונות בנייה, גיליתי שבשתייהן אני לובש אותה חולצה, מה שיציג אותי כשקרון (או כמי שלא מחליף בגדים). וית-רתי. עדיף לצאת סרבן חיסונים שמאמין בקונספירציות מסרבן מקלחות מצחין.

בעודי משוחח איתה, מישהו במטבחון לידי הפשיר שני-צל, מה שייצר עשן שגרם לי לשיעול טורדני, וזה לא הוסיף לי נקודות זכות אצל הפקידה. היא שאלה כבדרך אגב אם אני בעד חיסונים באופן כללי, ומה דעתי על ביל גייטס. התשובות שלי היו כנראה מספקות, כי היא הבטיחה לסדר את העניין בתוך כמה ימים.

בבואי בוקר אחד לבית הקפה השכונתי התבקשתי להראות את התו הירוק שלי. נכנסתי שוב לאפליקציית הרמזור לראות אם העניין סודר, ושם, לשמחתי, חיכה לי אישור בדמות אנשים ירוקים שצועדים עם מזוודות בא-נימציה. הצגתי את האישור למארחת, שביקשה ממני את מספר תעודת הזהות שלי. דקלמתי את המספר בקלילות, אבל אז התברר שהאישור שקיבלתי באפליקציה של קופת חולים הוא בכלל של בתי בת ה-17, וגם מספר תעודת הזהות המוצג באפליקציה הוא שלה.

ניסיתי להסביר למארחת שאני מחוסן, אבל היא הרימה שתי ידיים לצדדים, נתנה בי מבט השמור לשקרנים בלירה וסירבה לתת לי להיכנס. לפני שעזבתי עוד שמעתי את האנשים שמאחוריי מלחשים על סרבן החיסונים החצוף שעייב אותם. חייכתי במבוכה ומלמלתי שהתחסנתי, אבל ראיתי שהצהרה שלי נראית להם אמינה כמו הבטחת בחירות של פוליטיקאי, והסתלקתי בבושת פנים.

בערב הגברת הראשונה חזרה מהעבודה וסיפרה שקי-בלה טלפון משונה מחברה שאליה אנחנו מוזמנים בשבת, ששאלה אותה אם כבר התחסנו. מתברר שהשמועה על סרבן החיסונים שמתחזה לטינאיג'ריות עשתה לה כנפיים, והתחילו ריבונים לגבי נוכחותנו באירוע. רעייתי הסבירה לה שאנחנו, כולל הבנות, מחוסנים מכף רגל ועד ראש, ושמדובר בעניין טכני בלבד, אבל החברה אמרה ש"שאלו